

Arrest

nr. 50 517 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gelet op de voortzetting gesteld op de terechtzitting van 27 augustus 2010.

Gelet op het schriftelijk verslag van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juli 2009 en heeft zich op 13 juli 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 augustus 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 november 2009.

1.3. Op 23 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Kabul, bent van Tadjiekse origine en soennitisch moslim. Ten tijde van het communistische regime was uw vader piloot. Omwille van zijn werk verhuisden jullie naar de provincie Samangan, waar u verbleef tot aan uw vlucht uit Afghanistan. In 1987 (1366, volgens de Afghaanse kalender) kwam uw vader om het leven toen zijn vliegtuig werd neergeschoten door de mudjaheddin. Uw broer heeft Afghanistan zo'n twaalf jaar geleden verlaten, toen de taliban aan de macht kwam. Hij verhuisde naar de Verenigde Staten van Amerika, waar hij zich aansloot bij het Amerikaanse leger. In februari 2009 (dalwa 1387) is uw broer als militair voor het Amerikaanse leger teruggekeerd naar Afghanistan. Toen de mensen uit uw regio dit hoorden, kreeg uw familie problemen. Uw oom, een politie-officier, waarschuwde u voor uw leven. Uw familie werd immers als spion gezien, omdat uw broer met buitenlanders samenwerkte. Hij bracht u naar zijn huis in Samangan, waar u enkele dagen onderdook en van waar u uw vlucht uit Afghanistan regelde. Korte tijd later werd uw oom door de taliban vermoord, samen met zijn bodyguards. Op 14 april 2009 (of 25 hamal 1388) heeft u Afghanistan verlaten. Op 11 juli 2009 bent u in België aangekomen. Op 13 juli 2009 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: foto's van uw broer, uw taskara, een kopie van een krantenartikel, foto's van u en uw broer, foto's van uw vader en een enveloppe waarmee deze documenten uit Afghanistan werden verstuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht aan de door u verklaarde asielmotieven.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging omwille van de activiteiten van uw broer N. (...) bij het Amerikaanse leger in Afghanistan (CGVS p.8). Uw verklaringen over deze activiteiten van N. (...) laten zich echter kenmerken door ernstige hiaten en vaagheden, zodat twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw bewering de broer van een U.S.-militair te zijn. Zo heeft u geen idee van de rang van uw broer in het leger en evenmin kan u aangeven tot welke eenheid hij behoort (CGVS p.3). Dit is opmerkelijk. Wat de taken van N. (...) in Afghanistan betreft, kan u slechts zeggen dat hij onder andere tolkt. Waar, voor wie of in welke omstandigheden hij tolkt, weet u dan weer niet (CGVS p.3). Het is zeer opmerkelijk dat u nauwelijks enig besef heeft van de bezigheden van uw broer in Afghanistan.

Waar uw broer gelegerd was bij zijn terugkeer naar Afghanistan is u ook onbekend (CGVS p.3). Over de verschillende soldatenfoto's kan u evenmin sprekende uitleg geven (CGVS p.3-4). De enige, erg povere, informatie die u kan aanreiken over de activiteiten van uw broer, blijkt de stelling dat uw broer voor de US Special Forces in Afghanistan werkt. Waarmee de Special Forces zich bezighouden omhult u ook in een waas van vaagheid met uw antwoord "verschillende werken op verschillende plaatsen" (CGVS p.5).

Nochtans heeft u sinds uw vertrek uit Afghanistan zowel per email als telefonisch contact met N. (...), zo zegt u (CGVS p.3,4). Ondanks deze contacten met uw broer weet u evenmin te vertellen waar hij zich momenteel bevindt in Afghanistan (CGVS p.2). Waar uw broer zijn opleiding heeft gekregen in Amerika kan u ook niet zeggen (CGVS p.3). Dat u zelfs niet met zekerheid kan verklaren waar uw broer en zijn familie in Amerika wonen, is zeer verwonderlijk (CGVS p.4). Bovenstaande lacunes in uw kennis betreffen dergelijke elementaire aspecten in verband met de functie van uw broer in het Amerikaanse leger en zijn activiteiten in Afghanistan dat er ernstige vragen moeten gesteld bij de geloofwaardigheid van N. (...)’s tewerkstelling, die de essentie van uw asielmotieven uitmaakt.

Ter verantwoording voor uw uiterst beperkte kennis over de aanwezigheid van uw broer in Afghanistan stelt u dat N. (...) u deze informatie niet kon geven omdat het te gevaarlijk was voor zijn eenheid (CGVS p.3). Een korte zoektocht op het internet leert echter dat er op verschillende al dan niet officiële websites uitgebreide informatie terug te vinden is over de eenheden, missies en basissen van de US Special Forces in Afghanistan. Dit soort elementaire zaken kunnen bijgevolg bezwaarlijk als 'geheim' worden beschouwd. Dat u weinige specifieke informatie over het werk van uw broer, zoals zijn

rang, de naam van zijn eenheid of de stad of regio waar hij verbleef, omwille van redenen van geheimhouding niet te weten kon komen is bijgevolg weinig geloofwaardig. Dat u de aanwezigheid en functie van uw broer allerm minst aannemelijk weet voor te stellen ondermijnt op ernstige wijze het geloof in uw asielmotieven, die immers rechtstreeks gelieerd zijn aan de voorgehouden functie van uw broer. Daarnaast dient ook opgemerkt dat u haast geheel onbekend bent met de situatie van de buitenlandse strijdkrachten in Afghanistan. Zo beweert u herhaaldelijk dat ISAF geen vechtende partij is in Afghanistan (CGVS p.5,8). Voorts heeft u er merkwaardig genoeg geen idee van waar de Amerikaanse troepen zich buiten Kabul bevinden (CGVS p.9). Uw uiterst beperkte kennis van de opdrachten van de Special Forces in Afghanistan onderstreept u met uw erg beknopte uitspraak dat ze gekomen zijn voor de veiligheid (CGVS p.9). Gedetailleerde informatie heeft u niet (CGVS p.9). U, die als drieëntwintigjarige, in het bezit van een televisietoestel en met een broer die nauw betrokken was bij de strijdkrachten in Afghanistan, geeft absoluut geen blijk van enige interesse in dit thema (CGVS p.5). Bovendien reageert u op de vraag over de opdrachten van de Special Forces met een excuserend "het was nooit zo belangrijk voor mij". Het is zeer merkwaardig dat u, die beweert dat hij omwille van de activiteiten van uw broer N. (...) bij de Special Forces een dergelijk ingrijpende stap heeft moeten zetten om zijn land te ontvluchten, zich helemaal niet blijkt te interesseren voor de activiteiten van de US Special Forces. Van een vluchteling kan minstens verwacht worden dat hij een zekere interesse koestert in verband met zijn asielmotieven, zeker indien hij na zijn vlucht uit zijn vaderland nog steeds in de mogelijkheid verkeert zich te informeren. Uw aangetoonde desinteresse in de strijdende partijen in Afghanistan vermindert, gezien de nauwe band met uw persoonlijke terugkeervrees, aanzienlijk het geloof in uw asielmotieven.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen uw verklaringen niet onderbouwen. Door uw bijzonder povere verklaringen over de tewerkstelling van uw broer in Afghanistan slaagt u er niet in te overtuigen dat u met de soldaat op de foto's een dergelijke nauwe familieband deelt. U beweerde dat deze oom korte tijd later werd vermoord door de taliban en legde hier een artikel uit een plaatselijke krant van voor. U kon echter geen verdere uitleg over dit artikel geven. U wist niet of het in andere kranten is verschenen, welke datum dit artikel werd afgedrukt of op welke pagina dit artikel verscheen (CGVS p. 7). De overige documenten hebben geen betrekking op de door uw verklaarde tewerkstelling van uw broer in Afghanistan of de problemen die u en uw familie daardoor gekend zouden hebben. Zij kunnen uw asielmotieven bijgevolg niet onderschrijven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afgaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden

de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het UNHCR vermeldde op 6 oktober 2008 het district Khuram Wa Sarbagh van de provincie Samangan niet als onveilig. Ook uit de meer recente informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat geen enkele bron erop wijst dat uw district onveilig zou zijn. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die op een voor burgers onveilige situatie wijzen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Khuram Wa Sarbagh van de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Khuram Wa Sarbagh van de provincie Samangan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Bij beschikking van 7 juli 2010 werden de partijen opgeroepen om op 27 augustus 2010 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 27 augustus 2010 stelde de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zal geactualiseerd worden in een nieuwe nota. Er werd een termijn van 14 dagen toegestaan om deze nota aan de Raad over te maken.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. 2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan niet akkoord te kunnen gaan met de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Verzoeker poneert dat de commissaris-generaal objectieve omstandigheden, zoals de moord op zijn oom en bodyguards door de Taliban, en de familiegeschiedenis van zijn gezin niet heeft onderzocht, en hij argumenteert dat hij er met betrekking tot de familieband van zijn broer een dubbelzinnige houding op nahoudt waar hij enerzijds stelt dat verzoeker niet afdoende aangetoond heeft de broer van een US-militair te zijn en hij anderzijds voorhoudt dat verzoeker niet aantoonde dat hij een nauwe familieband deelt met zijn broer. Verzoeker is van mening dat hij, door het schetsen van de familiesituatie en het voorleggen van foto's, wel degelijk aangetoond heeft een broer te hebben die naar Amerika is uitgeweken en hij meent dat er geen twijfel over kan bestaan dat hij omwille van zijn broer die een Amerikaanse militair is, geviséerd zal worden door de Taliban. Volgens verzoeker eist de commissaris-generaal een te gedetailleerde kennis over de militaire activiteiten van zijn broer.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de Conventie van Genève, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat de commissaris-generaal zelf in de bestreden beslissing als uitgangspunt stelt dat er aan kandidaat-vluchtelingen uit een groot aantal gebieden uit Afghanistan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend en dat er geen enkele twijfel omtrent zijn reële herkomst en identiteit bestaat. Verzoeker verwijst naar een overzicht uit Wikipedia en 2 documenten over zijn provincie van afkomst, Samangan, en wijst op de tegenstrijdigheid tussen enerzijds de houding van UNHCR die wegens de instabiele en veranderlijke aard van het conflict niet langer bereid is om bepaalde districten als onveilige gebieden te catalogeren en anderzijds de commissaris-generaal die dit wel doet, zonder aan te halen welke bronnen hij gebruikt.

Bij het verzoekschrift werden volgende stukken toegevoegd: 14 foto's van verzoeker met zijn broer, documenten met betrekking tot zijn vader, en algemene informatie over Afghanistan.

Ter terechtzitting legt verzoeker kleurenfotokopieën neer van een US-paspoort en een 'Geneva Conventions Identification Card' op naam van M.N., volgens verzoeker zijn broer.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de lacunes in zijn kennis betreffende elementaire aspecten in verband met de functie van zijn broer in het Amerikaanse leger en zijn activiteiten in Afghanistan ernstige vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van zijn broer, (ii) zijn ongeïnteresseerde houding in de strijdende partijen in Afghanistan zijn geloofwaardigheid vermindert, (iii) zijn neergelegde foto's niet overtuigen dat hij een nauwe band heeft met de soldaat op de foto, hij zeer weinig informatie kan geven over het krantenartikel omtrent de moord op zijn oom, en de overige documenten geen betrekking hebben op de door hem verklaarde tewerkstelling van zijn broer in Afghanistan of de problemen die verzoeker en zijn familie hierdoor zouden hebben, en (iv) er voor burgers in het district Khuram Wa Sarbagh van de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht.

2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vervolgingsvrees baseert op de tewerkstelling van zijn broer bij het Amerikaanse leger in Afghanistan waardoor hij en zijn familie als spion worden beschouwd door de Taliban, doch dat hij er niet in slaagt de band met zijn broer en diens tewerkstelling te staven aan de hand van documenten of geloofwaardige verklaringen.

Vooreerst legt verzoeker geen enkel officieel document neer waaruit zijn verwantschap blijkt met de militair op de foto, noch toont hij met documenten aan dat hij een broer heeft die in het Amerikaanse leger dient in Afghanistan. De kleurenfotokopieën die hij ter terechtzitting heeft ingediend kunnen niet in overweging worden genomen vermits fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn en derhalve geen garantie bieden op het vlak van authenticiteit.

Daarnaast blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat verzoeker geen idee heeft van de rang die zijn broer zou hebben bij het Amerikaanse leger, hij niet kan aangeven tot welke eenheid deze broer zou behoren, hij omtrent de taken van zijn broer slechts kan zeggen dat hij onder andere tolkt zonder meer, hij niet weet waar zijn broer gelegerd was/is bij zijn terugkeer naar Afghanistan, hij geen uitleg kan geven over de verschillende foto's waarbij zijn broer zou te zien zijn in militair uniform, hij niet meer uitleg kan geven over de taken van de US Special Forces in Afghanistan dan dat ze verschillende werken op verschillende plaatsen uitvoeren, hij niet kan vertellen waar zijn broer zich momenteel in Afghanistan bevindt, hij zelfs niet weet waar zijn broer zijn opleiding heeft gekregen in Amerika of waar zijn broer en zijn familie in Amerika wonen, hij geheel onbekend is met de situatie van buitenlandse strijdkrachten in Afghanistan en hij geen idee heeft waar de Amerikaanse troepen zich buiten Kaboel bevinden.

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om zijn gebrekkige kennis over zijn broer en diens tewerkstelling te betwisten, doch hij beperkt zich tot de bewering dat het een brug te ver is om een gedetailleerde kennis over de militaire activiteiten te eisen als voorwaarde voor het beoordelen van de vervolging.

De Raad is van oordeel dat gelet op het feit dat verzoeker, blijkens zijn verklaringen, in contact staat met zijn broer (CGVS, gehoor p. 3-4), redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij op voor de hand liggende vragen, zoals de rang van zijn broer in het Amerikaanse leger en de plaats waar hij in Afghanistan dient, kan antwoorden. Voorts kan ook verwacht worden dat, indien zijn broer zich daadwerkelijk heeft aangesloten bij het Amerikaanse leger en meewerkt aan de militaire projecten van het Amerikaanse leger, verzoeker meer interesse zou vertonen in de opdrachten die dit leger uitvoert in Afghanistan. Dit klemmt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat hij omwille van zijn broers tewerkstelling bij het Amerikaanse leger gezien zal worden als spion door de Taliban. Het antwoord op de vraag ter terechtzitting op welke wijze de Taliban op de hoogte was van de aanwezigheid van verzoekers broer in Afghanistan als soldaat in het Amerikaanse leger, namelijk dat zijn broer hun moeder opbelde en het haar vertelde en dat zij zo blij was dat ze dit aan de dorpsgenoten vertelde, is niet aannemelijk. Verzoeker stelt zelf ter terechtzitting als verschoning van zijn onwetendheid over de functie en de graad van zijn broer dat het Amerikaanse leger in Afghanistan zeer discreet tewerk gaat, zodat het ongeloofwaardig is dat verzoekers broer als Amerikaans soldaat, indien daar al enig geloof aan kan gehecht worden, zomaar zijn moeder zou opbellen om zijn aanwezigheid te melden. De Raad is van oordeel dat een Afghaans/Amerikaans soldaat wel zal nalaten per telefoon zijn familie op de hoogte te stellen vermits hij hen op die manier in gevaar brengt.

Waar verzoeker de commissaris-generaal ervan beschuldigd objectieve omstandigheden, zoals de dood van zijn oom en zijn bodyguards door de Taliban, en de familiegeschiedenis van verzoekers gezin, met name dat zijn vader als piloot actief was in het communistische regime, niet te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal wel degelijk de moord op verzoekers oom mee in zijn oordeel heeft betrokken doch dienaangaande dient vast te stellen dat verzoeker over het door hem ingediende krantenartikel over de moord geen verdere uitleg kan verschaffen, hij met name niet wist of het ook in andere kranten verscheen, niet wist op welke datum dit artikel werd afgedrukt of op welke pagina dit artikel verscheen. De Raad merkt tevens op dat het krantenartikel in kwestie, waarvan slechts een kopie van het artikel wordt ingediend en niet de volledige krant, louter het bewijs zou kunnen vormen dat dit artikel werd gepubliceerd, doch geen bewijs is van de er in vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en kan op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Zelfs indien verzoekers oom door de Taliban zou zijn vermoord dan nog toont verzoeker niet aan dat dit omwille van verzoekers broer zou zijn die bij het Amerikaanse leger zou tewerkgesteld zijn in Afghanistan, temeer uit zijn verklaringen blijkt dat zijn oom bij de politie werkte (CGVS, p. 6), hetgeen in Afghanistan een risicoberoep is. Wat de functie van verzoekers vader is geweest tijdens het communistische regime kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers vader in 1987 overleed en verzoeker niet aantoont op welke wijze hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren voor de Taliban omwille van zijn vaders verleden, anno 2010. Overigens wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk vermeldt dat hij problemen kende nadat zijn broer terugkeerde naar Afghanistan (CGVS, p. 8), zodat het verleden van zijn vader niet relevant is voor de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Taliban.

Waar verzoeker beweert aangetoond te hebben dat hij wel degelijk over een broer beschikt die naar Amerika is uitgeweken door het schetsen van de gehele familiegeschiedenis en het voorleggen van foto's van zijn broer, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel objectief bewijs indient dat hij een broer heeft die in het Amerikaanse leger dient in Afghanistan, zijn verklaringen omtrent deze broer vaag zijn en derhalve niet kunnen overtuigen, hij niet aantoont, voor zover enig geloof kan worden gehecht aan de moord op zijn oom, dat zijn oom zou vermoord zijn omwille van een broer in het Amerikaanse leger, en het verleden van zijn in 1987 overleden vader niet relevant is voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkel objectief bewijs indient van de bewering dat hij door de Taliban wordt gevisieerd en dat zijn verklaringen er evenmin op wijzen dat verzoeker wordt gevisieerd door de Taliban. Zo leest de Raad in het gehoorverslag op de vraag of er iets specifiek is gebeurd waardoor hij Afghanistan heeft moeten verlaten: *"Mijn oom kwam langs en hij sprak met mijn moeder, hij zegde dat ik Afghanistan moest verlaten, dat mijn leven in gevaar was, ik ben samen met hem naar zijn huis gegaan. (...) Uw oom, wat zegde uw oom juist? Mijn oom zegde tegen mijn moeder dat mijn leven in gevaar was, dat ik Afghanistan moest verlaten, hij werkt bij "haus", politiebureau, hij heeft dat van zijn werk vernomen (...) Wat had hij juist gehoord dat u in gevaar bracht? Ik weet niet wat hij juist heeft vernomen en van wie hij het juist heeft gehoord, ik weet dat hij langskwam, hij sprak met haar, hij zegde dat mijn leven in gevaar was, dat ik Afghanistan moest verlaten (...) Wat had hij juist gehoord, zodat uw leven in gevaar was? Dat weet ik niet (...)".* Van een jonge man die zijn land ontvlucht en beweert dat zijn oom van oordeel was dat hij in gevaar was mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij perfect op de hoogte is van de redenen waarom hij zijn land dient te verlaten. Gelet op

alle vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging vanwege de Taliban. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat ter terechtzitting blijkt dat verzoekers kennis van de Afghaanse kalender ondermaats is terwijl hij bevestigt school te hebben gelopen. Zo kan verzoeker op de vragen wanneer zijn broer naar Amerika zou zijn uitgeweken en wanneer hij naar Afghanistan terugkeerde enkel aangeven dat dit ongeveer 11 jaar geleden is, en ongeveer twee jaar geleden is en blijft hij het antwoord schuldig in welk jaar dit dan was volgens de Afghaanse kalender.

Met betrekking tot de aan het verzoekschrift toegevoegde documenten, met name documenten met betrekking tot zijn overleden vader en foto's van zijn broer, merkt de Raad op dat, gelet op verzoekers zeer beperkte kennis over het werk van zijn broer en het gebrek aan officiële documenten die de verwantschap met en de tewerkstelling van zijn broer staven, niet voetstoots kan worden aangenomen dat de man in uniform verzoekers broer is die tewerkgesteld zou zijn voor het Amerikaanse leger in Afghanistan. Dat uit de vergelijking van de jeugdfoto's van verzoeker en zijn broer, met de foto's van zijn broer in militaire dienst, blijkt dat het om dezelfde persoon gaat, is dan ook niet ernstig aangezien uit foto's geen bloedverwantschap kan worden afgeleid. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift nog documenten van zijn vader voegt, doch dat hij hier niet de minste toelichting over geeft zodat deze niet verder in overweging worden genomen.

De Raad ziet ten slotte niet in hoe de verwijzing naar artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet, met name dat de kandidaat-vluchteling niet daadwerkelijk over de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken moet vertonen bij de beoordeling van de vrees tot vervolging, bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

2.6. Gelet op het feit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een broer te hebben die tewerkgesteld zou zijn bij het Amerikaanse leger en die in Afghanistan zou gestationeerd zijn, kan er derhalve ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees om door de Taliban als spion te worden beschouwd omwille van het feit dat zijn broer een Amerikaanse militair zou zijn. Wanneer zoals in casu het asielaanvraag niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Verzoeker kan derhalve niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal concludeert dat er voor burgers in het district Khuram Wa Sarbagh in de provincie Samangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal steunt bij het nemen van deze conclusie op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, "*Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryan)*" van 20 november 2009, dat gebaseerd is op verschillende bronnen zoals blijkt uit de bijlagen van het document. In de bestreden beslissing wordt door de commissaris-generaal verwezen naar de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en verzoeker kon deze informatie aan de hand van zijn inzage recht inkijken zodat de bewering dat de commissaris-generaal niet aanhaalt welke bronnen er gebruikt werden, feitelijke grondslag mist.

2.8. Op 7 september 2010 laat verwerende partij een schriftelijk verslag met een update van de veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan als bijlage, geworden. (Subject Related Briefing, Afghanistan, 'Veiligheidssituatie in noorden van Afghanistan (Badakhsha, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-ePail, Faryab), 23 augustus 2010). Uit deze actualisatie blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Khuram Wa Sarbagh in de provincie Samangan, waarvan verzoeker afkomstig is, niet in die mate gewijzigd is dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zo werd de veiligheidssituatie in provincie Samangan in 2010 door ANSO stabiel genoemd en werd in de veiligheidsupdate geen melding gemaakt van incidenten in het district Khuram Wa Sarbagh (p. 26). De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet afdoende om de bevindingen van deze nieuwe recente veiligheidsupdate te weerleggen. Het overzicht "Provincial Profile" van de provincie Samangan (stuk 4) bevat slechts algemene informatie, onder meer wat betreft de geografie en het onderwijs in Samangan, en uit dit document valt dan ook geenszins af te leiden dat verzoeker nood zou hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Integendeel, de Raad leest met betrekking tot de veiligheid dat volgens een recent rapport van het 'United Nations Department of Safety

and Security' de veiligheidssituatie in Samangan rustig en stabiel blijkt en dat er geen opmerkelijke gebeurtenissen zich hebben voorgedaan in de eerste drie maanden van 2007. Daargelaten dat dit document betrekking heeft op de eerste drie maanden van 2007, brengt verzoeker geen informatie aan waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie alsnog zou gewijzigd zijn. In artikel "Afghan insurgency rises in peaceful northern provinces" van 12 juli 2009 (stuk 5) wordt weliswaar gemeld dat twee politiemannen in de provincie Samangan vermoord werden, doch de Raad leest verder dat dergelijke gebeurtenissen zeer zeldzaam zijn in Samangan, een vredige provincie in Noord-Afghanistan.

Verzoeker komt derhalve niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geviséerd door de Taliban en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS